

BULETIN INFORMATIV

Nr.
36

18
Decembrie
2020

EDITORIAL

Timpul trăirii

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Câteva zile și câteva meciuri și anul 2020 se va fi terminat. Fotbalul de la noi și de peste tot se va opri pentru o scurtă perioadă, iar în acest timp nici măcar nu vom ști cum să ne gândim și să ne raportăm la tot ceea ce am trăit. Ne vom uita înapoi cu mânie, respectând un anumit clișeu sentimental, sau vom privi înainte cu speranță?

Ne mișcăm între anumite sensuri ale cuvintelor, ale faptelor și ale încercărilor de a supraviețui fără a reuși întotdeauna să înțelegem ce am pierdut și ce am câștigat.

Într-un fenomen atât de globalizat, cum e fotbalul, pare că tot ce am trăit a depășit cu mult stadiul de experiență edificatoare. S-a putut juca fără spectatori și aproape că lumea întreagă a acceptat că sănătatea tuturor e mult mai importantă decât fericirea unora.

Tot ceea ce s-a întâmplat a fost o sumă de premiere cărora le-am rezistat, pe care le-am depășit și din care am învățat să nu ne temem.

Fotbalul românesc a comprimat, ca peste tot, acest timp al trăirii și a rămas pe baricade.

Iar campioana lui, CFR Cluj, despre care simt că trebuie să scriu aici câteva cuvinte, după sfârșitul parcursului european al acestui club cu adevărat de dimensiune continentală, merită întregul nostru respect.

Un arbitraj ciudat, nedrept și cu consecințe grav nefaste asupra traseului european al campionilor României, a făcut să se scrie și să se vorbească mai puțin despre clasa acestei echipe, careia fotbalul nostru îi datorează încă aplauze.

À la guerre comme à la guerre, zice francezul, dar ce a făcut în acel final de meci de la Berna, Benoit Bastien a fost mai mult decât un război, a fost o nebulie, un derapaj, un soi de retragere fără torțe de la o dispută excelentă pînă atunci chiar și pentru el!

Să ne amintim acel final de partidă de acum exact o săptămână. Ceea ce părea inițial o

misiune cu totul imposibilă, și anume calificarea campionilor noștri în chiar ultimul meci al grupei din Europa League, în primăvara competiției, DOAR cu o victorie în deplasare în fața contracandidatei directe, care trebuia DOAR să nu piardă, acasă, devenise, în minutul 90+1, o misiune îndeplinită.

Tot ce s-a întâmplat în acele ultime zeci de secunde a dat însă totul peste cap, decizie a arbitrilor subiectivă, virusată, dacă admiteți termenul în astfel de timpuri.

La război ca la război, astfel a fost tot acest an, iar adaptarea la condițiile date, ale liberului arbitru, (dar și ale unui arbitru definit astfel prin prisma fișei postului!) a reprezentat un semn de inteligență, de rezistență și, în cele din urmă, de acceptare a unei situații nedrepte, nemeritate, neprevăzute. Dar CFR Cluj merită felicitată indiferent de rezultatul final al tablei de marcaj din acea seară de pe Wankdorf Stadion.

E un moment al bilanțului și unul al recunoașterii valorii acolo unde este ea. Poate doar despre asta este vorba când ne aducem aminte ce am trăit în tot acest timp.

INTERVIU

Interviu cu Răzvan Dâlbea,
FC Hermannstadt

realizat de **Cosmin Călinescu și Octavian Țopa**

A împlinit **39 de ani** pe 8 octombrie. Ardeleanul născut la Aiud este veteranul competiției **CASA Liga 1** și unul dintre cei mai vârstnici marcatori din istoria primului eșalon fotbalistic din România! A debutat pe 1 august 2009, în partida Unirea Alba Iulia – FC Brașov 0-1. De atunci, a mai evoluat pentru Voința Sibiu, Corona Brașov și **FC Hermannstadt**. Peste tot și în toți acești ani, **Răzvan Ionuț Dâlbea** a fost un exemplu de profesionalism și dăruire.

1 Felicitări pentru victoria spectaculoasă și golul marcat împotriva echipei din Voluntari! Cum ați trăit acest meci după perioada de carantinare?

Mulțumesc. A fost un meci nebun prin prisma evoluției scorului. A fost mai greu din punct de vedere fizic după această perioadă, lipsa de continuitate în pregătire și-a spus pe deplin cuvântul.

2 Toată lumea a observat că, după marcarea golului, ați chemat toată echipa la banca tehnică pentru a vă bucura împreună cu staff-ul și jucătorii de rezervă. Ce le-ați transmis coechipierilor în acele momente, în calitatea dumneavoastră de căpitan al echipei?

(Zâmbește) Da, am vrut să sărbătorim împreună fiindcă a fost o perioadă grea pentru noi toți în ultimele etape când, din

diferite motive, nu am reușit să obținem ceea ce ne-am propus. Băieților le-am transmis că victoria aceasta trebuie să reprezinte un nou început pentru noi.

3 Cum a traversat FC Hermannstadt perioada de carantinare și cum decurge readaptarea la rigorile competiției?

A fost destul de greu de abordat această perioadă, am făcut antrenamente pe aplicația Zoom, staff-

ul a încercat să mențină un tonus bun, dar lipsa antrenamentelor pe teren încă se resimte. Jumătate dintre jucători de abia au ieșit din carantină și e clar că nu vor putea fi sută la sută din punct de vedere fizic până la pauza de Crăciun.

4 *Cât de mult este afectată echipa de lipsa suporterilor și de faptul că trebuie să joace o perioadă meciurile de acasă pe stadionul din Mediaș?*

Chiar dacă nu vrem să recunoaștem, lipsa suporterilor și lipsa stadionului propriu se resimt. Eu am mai

trecut printr-o situație asemănătoare cu echipa, când am fost nevoiți să jucăm la Târgu Mureș și la Pitești, și nu a fost deloc ușor. Căldura suporterilor noștri ar reprezenta un câștig mare pentru noi. Sperăm să depășim cât mai repede această pandemie, construcția noului stadion să se desfășoare normal, iar echipa să se întoarcă repede acasă.

5 *Care este secretul longevității dumneavoastră sportive și cum vedeți viitorul?*

Nu există o rețetă secretă, dar adevărul e că mi-am păstrat pasiunea de a

juca fotbal. Pe lângă asta m-au ajutat disciplina, continuitatea în pregătire și faptul că mi-am setat întotdeauna obiective intermediare pe care am reușit să le îndeplinesc. Auto-motivația și obiectivele personale reprezintă calea spre reușită. Legat de viitor, sunt conștient că mă apropii cu pași repezi de finalul carierei și tocmai de aceea savurez fiecare clipă petrecută pe teren.

Liga Profesionistă de Fotbal vă felicită pentru activitatea dumneavoastră și vă urează succes mai departe!

Mulțumesc încă o dată!

INTERVIU

Interviu cu David Lazar,
Astra Giurgiurealizat de **Marian Dima și Octavian Țopa**

David Benjamin Lazar s-a născut în 8 august 1991 la Oradea. A debutat în prima ligă pe 4 mai 2011 în partida ASA Târgu Mureș - Pandurii Târgu Jiu 1-0, avându-l ca antrenor pe Petre Grigoraș. A adunat 121 de meciuri pe prima scenă la Pandurii, FC Botoșani și Astra. În ultimele trei sezoane a avut evoluții entuziasmante în tricoul giurgiuvenilor și a devenit una dintre principalele opțiuni ale selecționarului Mirel Rădoi pentru echipa națională. Conform cifrelor InStat, David Benjamin Lazar a fost cel mai bun portar al ediției trecute și este primul în clasamentul 2020-2021 după aceste etape.

1 Cum a început aventura dumneavoastră fotbalistică?

(Zâmbește) Am început fotbalul în comuna natală, Tileagd, județul Bihor. La 12 ani am început în echipa școlii, fiind în paralel și portar la echipa de handbal. Primul meu antrenor a fost Ioan Boniș, un fost portar, cu care țin legătura și acum. M-au ajutat mai departe foarte

mult domnii Kiraly Gezo și Ioan Papp Deac.

2 Ați avut și alți sportivi în familie?

Suntem 10 frați, șase fete și patru băieți, iar frații mei au jucat fotbal, toți trei, la echipa din Tileagd, ca și mine. Între timp, au plecat mulți dintre ei în Suedia și Italia, dar am două dintre surori care au rămas în comuna natală, unde mi-aș dori

să ne vedem, cât mai des, toată familia, dacă s-ar putea.

3 Mai departe?

Primul meu club a fost Pro - Juventude Tileagd, apoi am jucat la seniori încă de la 14 ani, promovând cu Foresta Tileagd în Liga a 4-a județeană. M-am transferat apoi la Bioland Paleu.

4 **Primul contact cu fotbalul mare, ca să zicem așa?**

S-a întâmplat după ce m-am transferat la Voința Sibiu, cu care am promovat din Liga a 3-a în eșalonul secund, acesta este începutul carierei mele. Au urmat apoi Pandurii Târgu Jiu, FC Botoșani, Vejle (n.a actuala echipă antrenată de Costel Gâlcă, în Danemarca) și Astra Giurgiu.

5 **Aveți vreo superstiție, cum au foarte mulți alți fotbaliști?**

Nu am nicio superstiție, ca portar. Ca om, cred în Biblie, în Dumnezeu și de aceea joc cu un tricou pe care scrie "Aparțin lui Iisus".

6 **Ați debutat, de curând, la echipa națională? Ce ați simțit în acele momente?**

Am fost foarte emoționat și recunoscător tuturor celor care m-au format în decursul anilor, și selecționarului pentru că a avut încredere în mine. Am păstrat tricoul din meciul cu Belarus ca pe cel mai drag obiect legat de fotbal, iar pe cel de rezervă l-am trimis tatălui meu, pentru a-l avea acasă, la Tileagd, de unde am plecat.

7 **Care este secretul ascensiunii dumneavoastră?**

Nu este niciun secret. Antrenament, muncă, antrenament, muncă, sală de forță, muncă, odihnă, antrenament, muncă,

studiu și tot așa. În tot acest timp, familia.

8 **Ce vă doriți de la viitor?**

Să nu-i dezamăgesc pe cei care au avut și au încredere în mine. În rest, pentru că eu știu cât de mult îmi doream când eram mic să am tricou, ghete și mănuși adevărate, dau aproape tot echipamentul pe care-l folosesc copiilor, cunoscuților etc. Eu nu am refuzat niciun copil când mi-a cerut ceva și, vă spun sincer, că îmi pare rău că nu pot onora toate rugămințile. Dacă aș avea o fabrică de echipament sportiv, ar fi perfect!

SPONSOR

CRONICĂ

Once upon a time

realizată de **Marius Mitran**

„Când am ajuns la Leeds, ni s-a făcut frică, zice Balaci. Bine, și când au venit ei la noi, tot așa, parcă ne-am dus cu teamă să-i vedem la antrenament, mamă, ce-or juca ăștia și noi nu știm! Și cum dădeau ei din prima, și ce mingi aveau, și ce echipament, te făceau, așa, să te mai gândești...”

Meciul l-am văzut la televizor, în casa din strada Barbu Mumuleanu, numărul 29, unde stăteam la sora lui mamaie, la tanti Sanda și la unchiul Gică, fost colonel de Jandarmi până la război și apoi mare comunist pe la Buzău, pe unde o luase și pe mama s-o crească, după '47, când tataie intrase la pușcărie pentru că tăiașe un vițel, unui prieten, pe timpul foametei. Lui Bande îi tăiașe vițelul, Bande făcuse armata cu tataie, fuseseră la Stalingrad în '42 amândoi și, întorși acasă în vara lui 1943, după infernul de la Cotul Donului, în cele trei luni de permisie primite de la mareșalul Antonescu, cu solda strânsă în anii de război – mamaie, cu trei copii pe cap, un băiat și două fete, nu consumase mult din ea – a ridicat o casă, în Otopeni. Când au venit comuniștii, plutonierul adjutant Surcel Ion, născut în 1903, în mai, în comuna Mârza, județul Dolj, a intrat în Armata Populară, a luptat, de data asta alături de sovietici și împotriva nemților, până-n munții Tatra, în Cehoslovacia. Știu că-mi povestea și i-am găsit și livretul militar într-o zi când mamaie făcuse ordine prin niște cutii cu acte vechi...

În fine, la unchiul Gică și la tanti Sanda stăteam atunci, în toamna lui '79. Ne mutaserăm din Otopeni pentru ca eu, care eram în clasa a cincea, la Generală 15, pe Calea Dorobanților, să nu mai fac naveta. Ceaușescu oprea zilnic circulația, venea ori pleca la aeroport, venea ori

pleca la Snagov, așa că stăteam cu orele prin stații, în soare vara, degerând (chiar așa!) iarna, cu ochii după un autobuz 149 care să se miște spre casă... Sau spre școală, după caz.

Mă uit pe ziare să văd data exactă a meciului. E 24 octombrie 1979. E o toamnă foarte însorită, e cald, peste

trei zile tata împlinește 46 de ani. Când scriu, acum, încerc să mă gândesc cât mai am eu până la 54... Tot câteva zile. Între timp (mult timp? puțin?) Craiova se bate iar la titlu, Leeds United e din nou în Premier League, iar Cupa UEFA a devenit Europa League. Atunci însă, în toamna aceea, Craiova era lider în „A”, avea să și ia titlul la finalul sezonului, al doilea din istorie. Leeds jucase finala Cupei Campionilor Europeni, în '75, 0-2 cu Bayern München-ul lui Beckenbauer și Sepp Maier. Tot Leeds câștigase cu 11 ani înainte Cupa UEFA, iar în '73, nu foarte demult, pierduse finala Cupei Cupelor, 0-1 cu AC Milan. Era echipă!

De altfel, acum vreo 10 ani, prin 2009, a apărut un film senzațional, „The Damned United”, în regia lui Tom Hooper, după cartea lui Jonathan Peace despre cele 44 de zile petrecute de probabil cel mai talentat antrenor din istorie, Brian Clough, la cârma lui Leeds, în 1974. În anul când Leeds juca la Craiova, cu Universitatea, Clough era deja câștigător al Cupei Campionilor Europeni cu Nottingham Forest, echipă pe care, după despărțirea de Leeds, o luase din liga a 3-a! Același Clough și aceeași Nottingham repetau triumful și în anul următor, după ce eliminau, între altele, și Argeșul lui Gicu Dobrin.

V-am amestecat? Iertare, revin.

E 24 octombrie 1979, după-amiaza.

Craiova – Leeds e în transmisie alternativă cu Dinamo – Eintracht Frankfurt și Eftimie Ionescu, nea Mache, cu care avea să se întâmple să fiu coleg peste 15 ani (deocamdată-s a cincea, v-am spus!), intră mai târziu în direct. Când, în sfârșit, primește legătura, înghețăm! Așa ni se întâmplase și cu câteva săptămâni în urmă, când, într-o seară, la Telejurnal, Florin Mitu anunțase „adversarele echipelor românești calificate în turul doi al Cupei UEFA: Dinamo va întâlni puternica reprezentantă a Republicii Federale Germane, Eintracht Frankfurt, iar Universitatea Craiova – echipa engleză Leeds United! Ambele noastre formații vor susține meciurile tur pe teren propriu!” Zbang! Leeds United! Tata a dat din cap, cu un zâmbet ușor, adică gata, ne-am ars! Eu m-am speriat numai din pronunțarea crainicului: liț iunaităd! Trebuie să fie tare de tot!

Așa se și întâmplă, că de-aia înghețăm: pe ecranul Stassfurt-ului nostru pe lămpi (încă nu ne luaserăm Diamant-ul), cei în

alb sunt în corzi. Adică noi! Craiova era în alb, nu? Nu! Pentru că în secundele – lungi! – până când Eftimie Ionescu înțelege că e în direct, ăia în negru (albastru, pentru cei care peste 30 și ceva de ani știu ce-i aia televiziune color!) sunt grămadă în careul celorlalți. Crainicul prinde glas și zice: „Balaci, Balaci, Balaci la minge, incredibil, corner!” Din cornerul ăla bătut de Crișan, Ilie va înscrie cu o lovitură de cap (contra englezilor!), căutați pe Youtube faza, că merită! Beldeanu va rata apoi un penalty, scos tot de Zoli Crișan, „nu m-am concentrat”, avea să-mi spună, peste ani, Aurică, iar Irimescu, la 20 de ani, sau 21, după o pasă antologică a lui Balaci, va face 2-0! Bomba lui Mircea ne dă speranțe că se poate merge mai departe. Într-una din nopțile pe care le-am tot invocat, petrecute în casa lui Ilie, în Kuwait, mi-a spus cum a fost la Leeds. „Nea Tinel, Dumnezeu să-l ierte, a fost să le vadă un meci, ca spion. Când s-a întors să ne spună cum e pe Ellen Road, îi cam tremura glasul, dar nu mult, puțin. <<Mă, băieți, te cam ia cu durere de cap acolo, dar mergem peste ei, asta-i viața!>> Noi, hai, nea Tinele, cum e, dom'le? Și atunci

Valentin Stănescu, om care văzuse și trăise multe, ne-a liniștit. <<Dăm drumul la joc, la ce știm noi, gata, Uruguay – Paraguay, și ne calificăm!>>”

Fac ochii mari. Ilie râde. „Ce, nu știi ce-i aia? Păi, la toate antrenamentele, când ajungeam la miuță, jocul între noi, unii erau Paraguay, ceilalți Uruguay... Acolo era cel mai greu! Ferește-te de Negoro, de Negrilă, de Limbă – Tilihoi, de Roșu, de Ungureanu, erau mai ai dracu' decât orice adversar la Uruguay – Paraguay... Așa a fost și pe Ellen Road... Eu eram și un pic supărat pe ăia din club și cum Negoro intrase tare la mine, am vrut să-l necăjesc pe nea Tinel și am zis că nu pot să joc a doua zi. Aoleu! Ce-a fost pe el, pe capul meu! Hai, Ilie, trage de tine, mă, Ilie, mă, nu știu, nea Tinele, să vedem, c-o fi, c-o păți... Am jucat. Îl necăjeam doar. Știam că pot. A rămas până azi singura victorie a unei echipe românești pe terenul uneia din Anglia, Cârtu și Beldeanu au dat două goluri de generic... Nu le aveți voi, la Replay?”

Nu le mai are nimeni, Ilie. Nici măcar cei din Leeds, echipa lui „never-say-die”, cum li se zicea. Atunci, pe 7 noiembrie 1979, în Leeds, comitatul West Yorkshire, unde s-a petrecut „războiul celor două roze”, Yorkshire, albul, contra Lancashire, roșul (sau azi, crunta rivalitate Leeds United – Manchester United), pe Ellen Road, Craiova, care făcuse un meci mare și acasă, a intrat în istorie. „Am respirat noi mai greu la început, dar Burtă (Boldici) s-a descurcat, Bumbescu și el, avea 19 ani, le-a mai bubuit, Aurică, <<Vulpea>>, a zis că trage de timp, la un corner bătut de mine, și să i-o dau lui că dă cu ea în peluză, să avem timp să ne repliem, și a pus-o în vinclu, cam așa a fost!” Balaci surâde ca în ultima scenă din „Once upon a time in America”, când De Niro are toată viața întipărită într-o grimasă. Râde. Sfârșit. Se aude naiul lui Gheorghe Zamfir. „Dacă scăpai la Uruguay – Paraguay de Negrilă, a doua zi, la meci, orice adversar ți se părea jucărie...”

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Statistical & analytical solutions for players, coaches, managers, scouts, professional leagues, clubs, federations
- ▶ InStat Scout video platform
- ▶ Reports
- ▶ Fitness services
- ▶ Broadcasting services/tournaments

**FOOTBALL
BASKETBALL
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x

x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x

instatsport.com

Contact us for a demo
and trial period:
sales@instatsport.com
sales@instat.tv

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA